

Ἡ μέλλουσα Ἀνειγόνη,
ποῦ τῆς καρδιαῖς λιγώνει.

Πάει τώρα
κι' ἡ Θεodώρα.

Μὰ τί μεταρρυθμίσεις κι' ἀλλόκοτοι καιροί!...
πάει και ἡ Θεodώρα, Θεodώρα, Θεodωρῆ. .
Καθένας ἡ Θεodώρα προσμένει νὰ σημάνη,
ἀλλ' οὔτε ἴσως ἐννεὰ και ἴσως οὐκὼ βαρεῖ
και ὁ καθεὶς σαστίζει και τὰ νερά του χάνει...
ἄχ! πάει κι' ἡ Θεodώρα, Θεodώρα, Θεodωρῆ.

Θὰ ἔρχεται τὸ βράδυ κι' ἡ σκοτεινὴ νυχτιὰ,
χωρὶς νὰ μᾶς κουφαίνουν ἢ σάλπιγγες ταῦτιά.
Βελτιώσεις και ἄλλη μεταρρυθμιστικὴ...
δὲν ἔχει πρὶν Θεodώρα, δὲν ἔχει μουσικὴ
και χάνει νὰ νερά του ὁ κάθε στρατιώτης
και κάθε προκομμένος τοῦ δρόμου ιδιότης.

Ἐσίμωσε τὸ βράδυ, σκοτάδι ἴσως βουνά,
ἀλλ' ὅμως ἡ Θεodώρα δὲν εἶναι πουθενά.
Εἰς ὅλους τοὺς στρατῶνας πηγαίνω κι' ἐρωτῶ,
μοῦ λένε «ὁ Τρικούπης μᾶς τόπασε κι' αὐτό».
Ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης κοντὰ εἰς τὰλλα τώρα
μᾶς πᾶνει θυμωμένος και τὴν καλὴ Θεodώρα.

Ἐσίμωσε τὸ βράδυ, σκοτάδι ἴσως βουνά,
ἀλλ' ὅμως ἡ Θεodώρα δὲν εἶναι πουθενά.
Ἐχάθης, Θεodωροῦλα, κορμάκι μου λιγνό,
δὲν θάῤοχσαι σὰν πρῶτα μὲ πάπλωμα στεγνό
και οὔτε τὸν χειμῶνα οὔδὲ τὸ καλοκαίρι
ποῦ εἶσαι και τί κάνεις κανένας δὲν θὰ ξέρη.

Ἐχάθης μὲν γιὰ πάντα, Θεodώρα μου χρυσῆ,
δὲν θάῤοχσαι τὸ βράδυ μὲ τόσαις μουσικαῖς...
καυμένη Θεodωροῦλα, ἐχάθης και σὺ
μὲ τῆς μεταρρυθμίσεις τῆς στρατιωτικαῖς.
Μ' αὐτὰς τὰς βελτιώσεις, Θεodώρα—ὠϊμένα!—
χωρὶς καμμιά αἰτία σ' ἐχάσαμε και σένα.

Ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης και τί και τί δὲν κάνει,
μὲ μηχανογραφίαις εἰς ὅλα προχωρεῖ...
θέλει νὰ πεισματώσῃ τὸν πρῶτο Δεληγιάννη
και πᾶνει τὴν Θεodώρα διὰ τὸν Θεodωρῆ.
Γιατί μὲ τὴν Θεodώρα καθένας πρὶν κοιμάται
και δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὸν Θεodωρῆ θυμάται.

Ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ τί καὶ τί δὲν κάνει!..
 μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις τὴν πίστι μᾶς θὰ βγάνη.
 Ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης, τὸ τέκνον τῆς πλεκτάνης,
 τῆς μηχανορραφίας, τοῦ δόλου καὶ τῆς πλάνης
 κί' ἀπάνω ἴσθη Θεοδώρα ἐπέπεσε βαρὺς
 καὶ πάει κί' ἡ Θεοδώρα καθὼς κί' ὁ Θεοδωρῆς.

Ἐχάθη κί' ἡ Θεοδώρα!.. Τρικούπη, τί μᾶς κάνεις,
 θαρρεῖς πῶς λησμονεῖται μ' αὐτό κί' ὁ Δεληγιάννης;
 Σταμάτησε, Τρικούπη καὶ κράτησε τὴ φόρα,
 εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις μὴ τόσο προχωρῆς,
 διότι κί' ἂν ἐχάθη ἀδίκως ἡ Θεοδώρα,
 μὰ ζῆ καὶ βασιλεύει ὁ δόλιος Θεοδωρῆς.

Καὶ ἂν ἡ τύχη πάλι κινιὰ φορὰ τὸ φέρη
 κί' ὁ βασιλεὺς μᾶς σφίξῃ τοῦ Θεοδωρῆ τὸ χέρι
 καὶ σὺ κατακυλήσῃς μὲ τὰ ἕψηλά φουκόλα.
 θὰ πᾶνε εἰς τὸν βρόντο τὰ σχέδιά σου ὅλα
 καὶ τότε πιά ἴσθη κί' ἀκόμη πρὸ ἄνωρις
 θὰ παίξῃ τὴν Θεοδώρα ὁ μαστρο-Θεοδωρῆς.

Ἐχάθη κί' ἡ Θεοδώρα... Τρικούπη, τί μᾶς κάνεις;
 θαρρεῖς πῶς λησμονεῖται μ' αὐτό κί' ὁ Δεληγιάννης;
 Καὶ γιὰ τὸν Θεοδωράκη ἔμπορεῖ ἀυγὴ νὰ φέξῃ
 καὶ ἴσως τὴ Θεοδώρα καὶ πάλι νὰ μᾶς παίξῃ
 κί' ἐγὼ κί' ὁ κόσμος ὅλος μαζί του θὰ χαρῆ
 ὅταν ἀκούσῃ πάλι «Θεοδώρα, Θεοδωρῆ».

Χίλια μύρια
 πανηγύρια.

Ἡ κλεινὴ Ἀθήνα πέρασι ποῦ θάξῃ!..
 ἔρχονται καὶ Σέρβοι, ἔρχονται καὶ Βλάχοι,
 ἔρχονται δρομαῖοι ἐπὶ τόσων κάρων
 κί' ἐκ τῆς Ἐλευσίνας κί' ἀπὸ τῶν Μεγάρων
 μὲ χρυσὰ νταούλια, μὲ χρυσὰ βιολιά,
 νὰ πανηγυρίσουν γιὰ τὸν βασιλεῆ.

Ἐρχονται ἴσθη πόλι τόσης ἱστορίας
 καὶ Χατζῆδες τόσοι ἐκ τῆς Καισαρείας
 μ' ἀντεριά, μὲ φέσι καὶ πλατεγὰ μαντύλια,
 γιὰ νὰ ἴδουν κί' ἐκεῖνοι καὶ νὰ κάνουν χάξι,
 ἔρχονται φανάρια, ἔρχονται καντύλια,
 ἔρχονται καὶ στύλοι ὅπως τὸν Καζάζη.

Ἡ κλεινὴ Ἀθήνα πέρασι ποῦ θάξῃ!..
 ἔρχονται καὶ Σέρβοι, ἔρχονται καὶ Βλάχοι,

ἔρχονται καὶ Οὐγγροὶ, ἔρχονται καὶ Τσέχοι,
 ἔρχεται καὶ κάθε καρδιᾶς καρδί,
 μὲ τὸν Θεοτόκη ὁ Τρικούπης τρέχει,
 τρέχει κί' ὁ Φιλήμων μὲ τὸν Βαρελίδη,

Ἐρχονται καὶ ντόπιοι καὶ ἀλλοδαποὶ
 ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὸ Κορσικό.
 Ἄνω κάτω εἶναι τὸ Παλάτι ὅλο,
 ἔτοιμάζουν κούρκους, φάσσας, καταύφια
 καὶ ὁ Δουξ Ἄλφρέδος μ' ὅλο του τὸ στόλο
 μέσα ἴσθη Ἀνάπλι κυνηγᾷ κοτσύφια.

Πόσας εὐτυχίας!.. τί χρυσοὶ καιροί!..
 Ἰπποσύνη πάλι, γλέντια καὶ χοροί.
 Μὰ ἴσθη τόση φούρια καὶ ἴσθη εὐτυχία
 εἰς τὸν βασιλεῆ μᾶς πέφτουνε λαχεῖα
 καὶ μὲ τῶν λαχεῖων τὸ καινούριο χρῆμα
 εἰς τὴν Κοπενάγη πέρνει κί' ἄλλο κτῆμα.

Καὶ κουτσοὶ πλικόνουν καὶ πολλοὶ στραβοὶ
 εἰς τὸν βασιλεῆ μᾶς νὰ εἰποῦν «Ἐδοί!»
 Ἐκθεσις μεγάλη, ἐκθεσις καινούρια,
 θέλουν νὰ μᾶς στείλουν μερικοὶ γαϊδούρια,
 μὰ δὲν βρῖσκουν τρόπο καὶ δὲν ἔχουν ναύλους
 καὶ τοὺς ἐπιτρόπους κλείνουν μὲς ἴσθη σταύλους.

Ἐκθεσις καινούρια ἐκθεσις μεγάλη,
 ἡ ποδιαῖς ἀνάβουν τοῦ Παντιᾶ τοῦ Ράλλη.
 Εἰς κοινὸν ἀγῶνα ὅλους μᾶς καλεῖ,
 ἀναψε γιὰ τούτη καθενὸς ποδιά,
 μὰ κί' ἐγὼ σ' ἐκείνην ἤθελα πολὺ
 νᾶστελλα καμπόσα ἐκθετα παιδιά.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίας.

Καὶ ἡ Ἐστία τὸ λοιπὸν ἐκδίδει κατ' αὐτὰς
 ἐν τεύχος Πανηγυρικὸν διὰ τὰς ἐορτάς,
 μὲ θαυμαστὸν ἐξώφυλλον παντοδαπῶν χρωμάτων,
 μετὰ πεζῶν περιγραφῶν καθὼς καὶ ποιημάτων,
 ἐν οἷς ποιήσεις Παλαμᾶ καὶ Γειώργου τοῦ Δροσίνη
 κί' ἄς ἀγοράσῃ ἀπ' αὐτὸ ἡ ὅλη Ρωμηοσύνη.

Τοῦ Σπύρου Μηλιαράκη ἡ Φυσιογνωσία,
 ἀναλυτικωτάτη καθ' ὅλα καὶ πλουσία,
 μετὰ πολλῶν εἰκόνων τὰ μάλα καταλλήλων
 κί' ὠφέλιμος ἴσθη ἓνα καὶ εἰς τὸ ἄλλο φύλλον.
 Κί' αὐτὸ τοῦ Μηλιαράκη τὸ χρήσιμον βιβλίον
 πωλεῖται ἴσθη Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴσθη μου ἀνέβη,
 ἴσθη Νεάπολιν ἐπάνω —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δρῶ ἴσθη λάδι, τρεῖς ἴσθη ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ Ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.